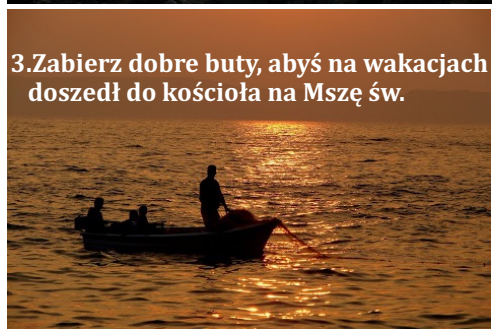

10 PRZYKAZAŃ NA WAKACJE

1. Pożegnaj się z rodzicami, ale nie z Panem Bogiem.

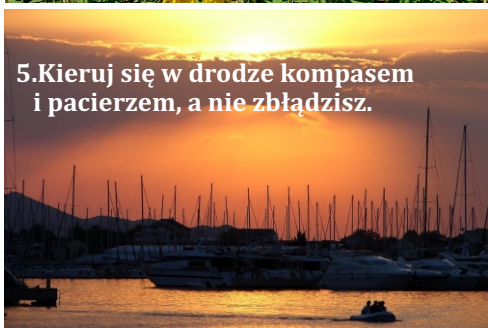
2. Nie zapomnij plecaka, a w nim książeczki i różańca.

4. Chodź po wszystkich dozwolonych ścieżkach, ale nie zgub drogi Bożej.

5. Kieruj się w drodze kompasem i pacierzem, a nie zbłądzisz.

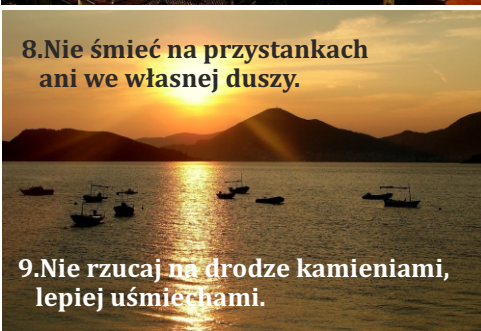
6. Miej zawsze syty żołądek, ale nigdy puste serce bez Komunii św.

7. Nałóż ciemne okulary, tylko nie zasłoń sobie Boga.

8. Nie śmieć na przystankach ani we własnej duszy.

9. Nie rzucaj na drodze kamieniami, lepiej uśmiechami.

10. Po wakacjach wróć zdrowym i lepszym.

OPIEKUN

Kwartalnik parafii pw. Św. Józefa Oblubieńca NMP w Makowiskach NUMER 2 (10) czerwiec 2017

Drodzy Czytelnicy,
nowy numer Opiekuna ukazuje się w miesiącu poświęconym Najświętszemu Sercu Pana Jezusa, którego trosce powierzamy rodziny naszej parafii i wszystkie trudne sprawy naszego życia. Niech lektura gazetki stanie się dla nas zachętą do aktywnego udziału w życiu Kościoła, jak również pogłębiania wiedzy na temat historii parafii jako przestrzeni zbawczego działania Boga.

CALA NADZIEJA MOJA - TO SERCE
NAJMIŁOSIERNIEJSZE TWOJE...
(Św. Faustyna)

Ks. Andrzej Chrzanowski
Proboszcz

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA pw. św. Józefa Oblubieńca NMP
Makowiska, ul. Radomszczańska 56/62;
Kontakt: tel.: 34 311 16 84 e-mail: iparafia@op.pl www.makowiska.pl

PRZED NAMI...

CZERWIEC

- 15.06 – Uroczystość Bożego Ciała
- 17.06 – Koronka do Bożego Miłosierdzia (3-ci piątek miesiąca)
- 22.06 – Zakończenie Oktawy Uroczystości Bożego Ciała
- 23.06 – Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa
- 24.06 – Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela,
- 24.06 – 3.07 – Parafialna pielgrzymka do Włoch
- 29.06 – Uroczystość św. Ap. Piotra i Pawła

LIPIEC

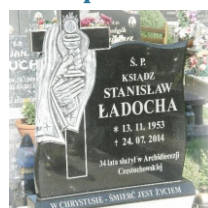
- 02.07 – odpust kalwaryjski w Wąsoszu
- 06.07 – 1-szy czwartek miesiąca. Adoracja
- 07.07 – 1-szy piątek m-ca
- 11.07 – Uroczystość Św. Benedykta, patrona Europy
- 16.07 – Wspomnienie NMP z Góry Karmel
- 21.07 – Koronka do Bożego Miłosierdzia (3 piątek miesiąca)
- 24.07 – Trzecia rocznica śmierci księdza Stanisława Ładochy
- 23.07 – Poświęcenie pojazdów mechan.
- 25.07 – święto św. Jakuba Ap.
- 26.07 – święto św. Joachima i Anny

SIERPIEŃ

- 03.08 – 1-szy zwartek miesiąca. Adoracja
- 04.08 – 1-szy piątek m-ca
- 06.08 – Święto Przemienienia Pańskiego
- 9.08 – Św. Teresy Benedykty od Krzyża DM, współpatronki Europy,
- 11/12.08 – nocleg pielgrzymów z Kościerzyny
- 15.08 – Uroczystość Wniebowzięcia NMP
- 18.08 – Koronka do Bożego Miłosierdzia (3 piątek miesiąca)
- 24.08 – Odpust ku czci św. Bartłomieja Ap.
- 25-27.08 – Pielgrzymka parafialna na Jasną Górę
- 26.08 – Uroczystość NMP Częstochowskiej

TRZECIA ROCZNICA ŚMIERCI ks. STANISŁAWA ŁADOCHY

24 lipca 2017 r.

Msza św. rocznicowa za duszę zmarłego kapłana zostanie odprawiona w niedzielę, 23 lipca o godz. 12.00.

PIELGRZYMKA PIESZA DO CZĘSTOCHOWY 25-27 sierpnia 2017

W roku jubileuszu 300 - lecia koronacji Obrazu Matki Bożej Częstochowskiej pielgrzymujemy w intencji o trzeźwość i odnowę wiary w naszych rodzinach.

KURS PRZEDMAŁŻEŃSKI 15-16-17 września 2017

Zaręczonych, zakochanych i wszystkich planujących małżeństwo zapraszam do wzięcia udziału w kursie przedmałżeńskim w parafii Wniebowzięcia NMP w Pajęcznie. Zgłoszenia pod numerem tel. 502 455 984

ROK 2017 - ROKIEM MARYJNYM

a także 100-lecie założenia Rycerstwa Niepokalanej.

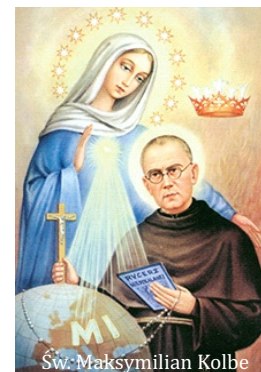
W 1917 r. Matka Boża ukazała się trójce dzieci w małej portugalskiej wiosce **Fatimie** i przyniosła światu orędzie pokoju. W tym samym czasie w Rzymie młody franciszkanin o. Maksymilian Kolbe zrozumiał, że każdą łaskę - w tym łaskę zwycięstwa duchowego i prawdziwego pokoju - można otrzymać tylko przez ręce Niepokalanej. Ten święty franciszkanin całkowicie oddał się Niepokalanej jako Jej rycerz i zaprasza wszystkich, by zostali gorliwymi rycerzami Maryi, a na znak szczególnego oddania zdobili swoją pierś Cudownym Medalikiem Niepokalanej.

8 września 1717 r. odbyła się pierwsza koronacja papieskimi diademami Obrazu Jasnogórskiej Maryi; była to zarazem pierwsza taka ceremonia poza Rzymem. W bieżącym roku mija właśnie 300 lat od tego wydarzenia. Kulminacyjnym punktem jubileuszu Koronacji Obrazu Matki Bożej będą ogólnopolskie uroczystości 26 sierpnia na **Jasnej Górze**.

Przed 140 laty **Gietrzwałd** stał się miejscem objawień Matki Bożej (1877), która podobnie jak dziewiętnaście lat wcześniej w Lourdes mówiła: "Jestem Najświętsza Panna Maryja Niepokalanie Poczęta!" Na pytanie: Czego żądasz Matko Boża? odpowiedziała: "Życzę sobie, abyście codziennie odmawiali różaniec!". Objawienia trwały od 27 czerwca do 16 września 1877 roku, a Maryja przemawiała do dwóch dziewczyn po polsku, co podkreślił ks. Franciszek Hipler: "w języku takim, jakim mówią w Polsce".

Dodatkowo w łączności z Kościołem powszechnym obchodzić będziemy trzechsetlecie objawień Matki Bożej w **Aparecida**, gdzie w 1717 r. trzech rybacy wyłowili z rzeki Paraíba figurkę Matki Bożej o ciemnej karnacji. To brazylijskie sanktuarium Królowej i Patronki kraju jest drugą największą świątynią katolicką na świecie po Bazylice św. Piotra w Rzymie. W ubiegłym roku pielgrzymowało do niego ponad 11 milionów czcicieli Maryi.

KOŚCIÓŁ I PARAFIA W MAKOWISKACH A.D. 1779 w świetle protokołów wizytacyjnych dekanatu Brzeźnickiego (cz.2)

w kwiaty jedwabne, ornat atlasowy w pasy, ornat wełniany w kwiaty stary, ornat materij staroświeckiej stary, ornat grodetorowy z kolumną włóczkową.

Sprzęt Kościelny: alby trzy dobre nowe, a trzy stare, dzwonek malych mosiężnych do mszy 6, żelaza do hostyi, kociołki miedziane 2, pudełko na olea Sacra cynowe zepsute, a drugie srebrne małe.

Pleban tutejszy xdz Maciej Drozdowski roku Pańskiego 1775 księdzem został w Mstowie. Beneficjum to przez konkurs otrzymał w Warszawie w roku 1770 dnia 31 czerwca mający lat 30. Urodził się w mieście Krzepicach do Archidiecezji Gnieźnieńskiej należącym. Sam administruje sakramenty y nauki miewa. Książek osobliwszych żadnych nie ma, bo zostający na Kapellanii we Mstowie wszystkie się spaliły. Examen y pacierz codziennie czeladka plebańska odmawia. Approbacyą w Gnieźnie przy examinie otrzymał do słuchania spowiedzi. Msze święte w każdą niedzielę y we święta miewa. Parafianom chorym wcześniej sakramenta administruje. Wodę w każdą niedzielę święci. W plebanii żadnego zgorszenia nie ma. Żaden z łaski Pana Boga bez rozgrzeszenia kapłańskiego w tej parafii nie umarł. Xdz pleban prawie co dzień celebkuje, a ledwo trzy razy w miesiąc się spowiada, bo w bliskości xdzia nie ma.

Pacierze kapłańskie codziennie odmawia. Jutrznia, Summy y Nieszpory z organistą śpiewa. Rano w południe y wieczor na pacierze dzwonią. Żadnego włóczęgi w tej parafii do tych czas jeszcze nie było. Żadnego kasztoru w tej parafii nie masz także y osoby publicznie gorszącej.

Grunta plebańska: 1wszy działek - stay 15 wzdłuż, w szerz zagonów 30 aż do granic Pajęckich między drogą y Dworską Działem leżący za ogrodem Xsiażym. Drugi działek na zachód słońca wzdłuż stay 13, w szerz nie jednakowo miejscem 20, miejscem 14 zagonów mający. Trzeci działek w polu przydane rzeczonym wzdłuż stay 4, w szerz 12 zagonów. Czwarty działek w Łęczach przy Dworskim w szerz 25 zagonów wzdłuż 10 lecz można y dalej kopać. Piąty działek przy Dworskim Raducha nazwanym wzdłuż Stay 5 wszcz zagonów 20, między którymi łąka. Z niej siana wozów trzy brać się może, druga łąka przy

Inwentarz kościelny jest taki:

Monstrancja srebrna po częstkach wyzłocona blisko 300 lat mająca reparacyi potrzebuje. Puszka srebrna wewnątrz wyzłocona dobra, kielichów pięć srebrnych: cztery wyzłocone piąty nie, szósty miedziany. Krzyżów dwa: większy dobry y cały srebrny drugi mniejszy y z sedesem miedzianym. Ampulek srebrnych para jedna, wotów srebrnych malych sześć, sukienek dwie srebrnych: jedna na obrazie Matki Boskiej w większym ołtarzu, a druga na obrazie S. Józefa w kaplicy. Ornat biały materij srebrnej kityką podszyty, ornat adamaszkowy

stawkę plebańską Ładziną nazwaną, gdzie dawnymi czasy miał być młyn. Z tej łąki siana wozów dwa bierze się. Kominów w posesyi plebańskiej wszystkich ośm, corocznie płacą z nich kominowego złotych 20. Na Subsydium Charitativum złotych 7. Skarbony kościelne pod kluczem plebańskim, z tych na wino do mszy percepta nie wystarcza. Wosk kupować potrzeba i łój na światło. Inwentarz Plebański przy Introdukcji xdzia oddany y ręką JMci xdzia dziekana podpisany.

Inwentarz plebański ekonomiczny: koni para jedna, wołów 4ry, krów dwie, szwini 3, gęsi 7 kaczek 7. Wóz kowany, pług z żelazami, radło, brony, siekiera. Wysiew zboża: pszenicy korzec 1, jęczmienia korce 3, grochu korzec 1, tataraki korcy 15, owsa korce 2. Zbiór z tego wysiewu: pszenicy kóp 4, jęczmienia kóp 4, Grochu wozów 5, tataraki wozów 20, owsa wozów 6, żyta pięknego kóp 10, z kóstrzewą kóp 12.

PROBOSZCZOWIE PARAFII W MAKOWISKACH w XVII i XVIII w.

KS. MACIEJ MAKOVICIUS

19 kwietnia 1618 r. w kontekście sporu o dziesięciny dowiadujemy się, że Maciej Makovicius, kustosz wieluński jest plebanem w Makowiskach. W Pajęcznie w tym czasie urzęduje ks. Jan Zaborowski, prepozyt kościoła św. Anny w Krakowie. (ADWł., sygn. AAG. A. Kons. Wiel. 7(1618), s. 89.)

KS. JAKUB GRALEWSKI

Pod datą 4 czerwca 1683 r. znajduje się informacja, że urząd proboszcza w Makowiskach pełni Jakub Gralewski, kanonik wieluński. (ADWł., sygn. AAG. A. Kons. Wiel. 11(1683), s. 727.)

KS. ADRIAN GRALEWSKI

W roku 1712, proboszczem w Makowiskach był ks. Adrian Gralewski (Gralewski). (ADWł., sygn. AAG Wiz. 9, s. 533). Wspominają go także jako proboszcza akta wizytacji, która miała miejsce w poniedziałek, 21 marca 1729 r.

KS. ANTONI WARDZIŃSKI

Z akt wizytacji przeprowadzonej dnia 15 sierpnia 1744 r. przez prałata Bonawenturę Turskiego dowiadujemy się, że proboszczem w Makowiskach jest w tym czasie ks. Antoni Wardziński.

KS. MIKOŁAJ WARDZIŃSKI

Z akt wizytacji nadzwyczajnej dekanatu brzeźnickiego (w archidiakonacie uniejowskim), przeprowadzonej w 1759 r. z polecenia abpa Władysława Łubieńskiego przez miejscowego dziekana Adama Niczkowskiego wynika, że w tym czasie urząd proboszcza w Makowiskach pełni ks. Mikołaj Wardziński. Wizytacja potwierdza, iż życie i obyczaje proboszcza są bez zarzutu, głosi kazania, ma wystarczającą wiedzę, rezyduje. Protokół kolejnej wizytacji z roku 1763 zawiera krótką informację: proboszcz ks. Mikołaj Wardziński - wszystkie święcenia od bpa Józefa Trzcńskiego, prezbiterat w Łowiczu w święto św. Katarzyny 1733 r., instytuowany 28 sierpnia 1739 r., żyje zgodnie ze stanem kapłańskim, katechizuje i głosi kazania.

„CHCIAŁBYM WIELE CZASU SPĘDZAĆ W PARAFIACH” Sylwetka nowego biskupa pomocniczego archidiecezji częstochowskiej

20 maja 2017 r. ks. prał. Andrzej Przybylski, proboszcz parafii św. apostołów Piotra i Pawła w Zawierciu, został mianowany przez papieża Franciszka biskupem pomocniczym archidiecezji częstochowskiej.

Ks. Andrzej Przybylski urodził się 26 listopada 1964 r. w Łowiczu. Ukończył I LO im. Mikołaja Kopernika w Łodzi. Po maturze rozpoczął studia pedagogiczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej

w Częstochowie, gdzie uzyskał stopień magistra pedagogiki. W 1988 r. rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Częstochowskim Wyższym Seminarium Duchownym w Krakowie. Świecenia kapłańskie otrzymał z rąk metropolity częstochowskiego abp. Stanisława Nowaka 30 maja 1993 r. Po święceniach pracował jako wikariusz w parafii św. Franciszka z Asyżu w Częstochowie. W 1994 r. został mianowany osobistym sekretarzem i kapelanem metropolity częstochowskiego.

Abp Nowak dnia 22 sierpnia 1998 r. mianował ks. Przybylskiego diecezjalnym duszpasterzem akademickim w Częstochowie, którą to funkcję pełnił przez 10 lat.

Równocześnie kontynuował studia w zakresie nauk humanistycznych i dnia 7 czerwca 2006 r. uzyskał tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki broniąc na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu pracy doktorskiej na temat: „Działalność edukacyjna i myśl pedagogiczna św. Edyty Stein”.

19 czerwca 2008 roku został mianowany rektorem Wyższego Seminarium Duchownego Archidiecezji Częstochowskiej. Funkcję rektora pełnił do 2015 r., kiedy to

abp Wacław Depo mianował ks. Przybylskiego proboszczem parafii p.w. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Zawierciu. Sakra nowego biskupa pomocniczego odbędzie się 24 czerwca w archikatedrze częstochowskiej. Jego zawołaniem biskupim będą słowa „In Christo” (w Chrystusie).

ks. rektor Andrzej Przybylski
na pogrzebie ks. St. Ładochy

ODPUST KU CZCI ŚW. STANISŁAWA W JANKACH

Wiele przestawnych czynów opromienia swoim blaskiem dzieje Polski, a jednak w pamięci pokoleń na zawsze pozostanie imię świętego Stanisława, sławnego orędownika waszej Ojczyzny (Z Listu apostolskiego papieża Piusa XII).

W niedzielę, 7 maja, w kościele filialnym w Jankach przeżyaliśmy uroczystość odpustową ku czci św. Stanisława Biskupa i Męczennika. Sumie odpustowej przewodniczył ks. Prałat dr Jerzy Bielecki, Rektor Niższego Seminarium Duchownego w Częstochowie. W homilii celebrians przypominał postać i przykład odważnej wiary św. Stanisława oraz wezwał do dawania świadectwa o Bogu i o chrześcijańskiej moralności, by w ten sposób pociągać współczesnych nam ludzi do Boga i do Kościoła.

„NA KONIEC MOJE NIEPOKALANE SERCE ZATRIUMFUJE!”

Tło historyczne objawień Maryjnych w Fatimie

Przypadająca na bieżący rok 100. rocznica objawień fatimskich jest okazją do głębszej refleksji nad przesłaniem, jakie one niosą dla współczesnego świata i Kościoła, jak również sposobnością bliższego przyjrzenia się historycznym okolicznościom, w jakich dokonało się to wyjątkowe wydarzenie. Fatima jest niewielkim miastem zlokalizowanym w łańcuchu górskim Estrella, około 130 km na północ od Lizbony,

prawie w samym geograficznym centrum Portugalii. Od momentu objawień, jakie miały miejsce w roku 1917 zaczęła się jej historia. Dzięki cudom, jakie miały tam miejsce 100 lat temu, stała się Fatima miejscem znanym na całym świecie. W pierwszych latach XX wieku znajdowało się w Fatimie kilkadziesiąt domków i gospodarskich zabudowań, malowniczo usytuowanych na niewielkich wzgórzach, które pokrywały uprawne pola, winnice, łąki i pastwiska. Mieszkańcy wioski byli ludźmi prostymi i pobożnymi. Uprawiali swoje role i sady, a w święta szli tłumnie do kościoła parafialnego św. Antoniego. Najmilszą jednak praktyką mieszkańców Fatimy było odmawianie różańca. Robiono to w domach w chwilach wolnych, przy pracy, przy wypasaniu bydła czy w drodze do miasta. Pierwsze, niejasne objawienie anioła miało miejsce już w roku 1915. Widziały go w formie białego obłoku cztery dziewczynki, wśród których była Łucja dos Santos. W roku 1916 trójce dzieci: **Łucji, Hiacyncie**

i Franciszkowi, trzykrotnie ukazuje się Anioł Pokoju lub Eucharystii, który powiedział o sobie, że jest Aniołem Stróżem Portugalii.

Wszystkie najważniejsze objawienia Maryjne miały miejsce w połowie 1917 roku. Pierwsze - 13 maja, drugie 13 - czerwca, trzecie objawienie nastąpiło 13 lipca, czwarte - 13 sierpnia, a ostatnie - piąte - 13 września. Patrząc na objawienia przez pryzmat historyczny warto podkreślić, że Maryja, która ukazywała się dzieciom w La Salette (1847), Lourdes (1858) i Fatimie (1917) wzywała do religijnej odnowy

w Europie, która już wtedy cierpiała na duchową obojętność. W samej Portugalii, poczynając od drugiej połowy XIX wieku, sytuacja Kościoła stawała się coraz trudniejsza z powodu wzrastania w siłę liberałów i masonów. Pod ich wpływem rząd portugalski w latach 1861 - 1864 rozwiązał zakony, częściowo upaństwowił dobra kościelne i zniósł świętowanie niedzieli. Sytuacja Kościoła w Portugalii nieco się poprawiła za pontyfikatu Leona XIII (1878 - 1903), ale propaganda antykościelna wciąż była bardzo silna. W roku 1910 proklamowano republikę. Jedne z pierwszych ustaw rządów republikańskich były skierowane przeciwko Kościołowi, którego dobra upaństwowiono. Zerwano także konkordat ze Stolicą Apostolską, niektórych biskupów zmuszono do emigracji i zakazano nauczania religii w szkole. W kolejnych latach bezpośrednio poprzedzających serię objawień Maryjnych podejmowano inne inicjaty-

wy uderzające nie tylko w sam Kościół, ale także w jego naukę oraz system wartości na jakich się opiera. Wdrożono między innymi w życie ustawy wprowadzające rozdział Kościoła od państwa, rozwody oraz ograniczono możliwości publicznego wyznania wiary. Objawienia w Fatimie miały miejsce w trzecim roku pontyfikatu Benedykta XV. Był to także okres bardzo burzliwych światowych turbulencji i manifestacji masońsko-komunistycznych sił zła. Od trzech lat bolesne żniwo przynosiły rezultaty trwającej I wojny światowej. Nie bez znaczenia pozostawały też takie wydarzenia jak rewolucja październikowa w Rosji (1917) oraz rewolucja w Meksyku (1910 - 1917). Stolica Apostolska przywiązywała dużą uwagę do tych wszystkich wydarzeń. Papież Benedykt XV wielokrotnie podejmował się mediacji, wzywał do zaprzestania walk, apelował o pokój. Już na początku wojny pojawiła się jego encyklika „Ad Beatissimi Apostolorum”, w której diagnozuje i omawia problemy Kościoła u progu swego pontyfikatu. Papież zauważa, że od chwili kiedy w rządach państw zaprzestano przestrzegania chrześcijańskiej mądrości, przykazań i ustanowień, które zabezpieczały ich trwałość i spokój, przyjść koniecznie musiało to, że państwa w swych posadach zaczęły się chwiać, a następnie upadać. Istotnym elementem orędzia Matki Bożej w Fatimie w roku 1917 jest uświadomienie ludziom powagi sytuacji i wyjaśnienie jej w świetle planów Opatrzności Bożej. To także wskazanie niezbędnych środków do uniknięcia katastrofy. Jest to właściwa historia naszej epoki, a nawet więcej, jest to jej przyszłość, o której poucza nas Matka Najświętsza. Objawienia Matki Bożej i Anioła Pokoju w Fatimie stanowią najważniejsze i najbardziej zachwycające wydarzenia XX wieku, zarówno w kontekście religijnym jak i historycznym. Aktualnie nabierają one jakościowo nowego znaczenia i wymiaru. Są one szczególnie istotne wobec współczesnego kryzysu wiary, zauważalnego w tracącej swoją religijną i kulturową tożsamość Europie. Nie są też one bez znaczenia wobec trwających obecnie konfliktów zbrojnych, konfrontacji świata zachodniego ze światem islamu, wojen o wymiarze religijnym oraz masowych prześladowań współczesnych wyznawców Chrystusa i wielu innych problemów, z jakimi zmagają się dzisiejszy świat. Może w tą szczególną jubileuszową rocznicę warto nad fatimskim przesłaniem zastanowić się głębiej?

Piotr Nicpoń, historyk, politolog

SYLWETKI PROBOSZCZÓW parafii św. Józefa Oblubieńca NMP w Makowiskach

Ks. FRANCISZEK OLEK urodził się 10 lipca 1912 r. w parafii Lipnik, pow. Biała w województwie krakowskim, jako syn Franciszka i Joanny z domu Pysz. Ojciec z zawodu był tokarzem. Szkołę powszechną ukończył w Lipniku. Od 1923 roku naukę kontynuował w Państw. Gimnazjum im. A. Asnyka w Białej k. Bielska. W 1931 roku przenosi się do Włodzimierza, gdzie wstępuje do Małego Seminarium Duchownego. Przebywa tu jednak tylko do 10 stycznia 1932 r. i w związku z trudnościami materialnymi rodziców zmuszony jest przenieść się do Krakowa. Tu, po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w dniu 13

czerwca 1932 r., wstępuje do Częstochowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie. Subdiakoniat otrzymuje w kaplicy seminaryjnej dnia 14 lutego 1937 r. z rąk J.E. Bpa A. Zimniaka, który również udziela mu święceń diakonatu 13 marca tegoż roku. Święcenia kapłańskie przyjmuje 20 czerwca 1937 r. z rąk ks. Biskupa Teodora Kubiny w katedrze częstochowskiej.

Pierwszą placówką wikariuszowską jest Dąbrowa Zielona, gdzie pracuje przez rok. Od 20 września 1938 r. podejmuje pracę duszpasterską w Siemionii i jako wikariusz gorliwie tam pracuje przez okres prawie siedmiu lat. Większość jego wspomnień związała się z tą właśnie parafią, do której potem chętnie wraca w myślach i opowiadaniach.

19 marca 1945 r. zostaje mianowany administratorem parafii Makowiska w ówczesnym dekanacie Siemkowickim. Od samego początku, obok pełnienia zwyczajnej posługi duszpasterskiej, ks. Franciszek Olek podejmował wiele koniecznych prac gospodarczych, bowiem na skutek działań wojennych kościoł

i budynki parafialne uległy zniszczeniu. W kościele wszystko było do remontu i renowacji, a niektórych potrzebnych rzeczy nie było w ogóle. Ksiądz zajął się najpierw remontem kościoła nie zważając na to, że na plebanii były zarwane i zgnite podłogi, nie mówiąc już o budynkach gospodarczych. Już w roku 1948 wysiłkiem parafian zakupiono i zamontowano na nowej dzwonnicy 3 dzwony, które w następnym roku

konsekwował bp. Teodor Kubina. Podczas tej wizytacji biskup bierzmował prawie 1000 osób. Następnie ks. Olek przeprowadził remont kościoła. Poważnych napraw wymagał dach świątyni: zmiana pokrycia dachu, na który zużyto 3000 kg blachy ocynkowanej sprowadzonej z Warszawy (1950), wymiana sufitu (1953). Kolejne inwestycje to mało-

wanie kościoła i renowacja ołtarzy (1955) oraz wykonanie polichromii kościółka w Jankach. W roku 1957 zapadła decyzja o zakupie nowych organów dla kościoła parafialnego. Równolegle trwało organizowanie życia religijnego, a także kompletowanie szat i naczyń liturgicznych, ponieważ kościół został ogołocony ze wszystkiego. 14 sierpnia 1946 ks. Olek zorganizował pierwszą po wojnie pielgrzymkę na Jasną Górę (rok później parafialną pielgrzymkę prowadziła już założona przez niego orkiestra). Jeszcze w tym samym roku ks. proboszcz zabrał parafian do Sanktuarium Matki Bożej Piekarskiej, zwiedzając po drodze Kopalnię Węgla Kamiennego Jowisz w Wojkowicach Komornych. W roku 1947 odbyła się pielgrzymka do Krakowa i Oświęcimia, a potem do Kalwarii Zebrzydowskiej i w inne miejsca. Dziś takie wyjazdy to nic nadzwyczajnego, ale w tamtych latach dla ludzi stanowiło to bardzo wiele. Na plebanii pomagały księdzu mama i siostra Zofia. Ojciec i siostra Adela wracali później z zsyłki zza Uralu. W drodze ojciec księdza zachorował na tyfus i po krótkim pobycie w szpitalu w Radomsku zmarł. O tym fakcie nie powiadomiono księdza, w związku z czym ojciec został pochowany w Radomsku bez udziału jakiegokolwiek rodziny. Było to dla księdza Olka szczególnie przykre.

Mimo biedy jaka panowała na plebanii, ksiądz jak również jego siostra pomagali ludziom jeszcze biedniejszym. Bywało, że siostra księdza z ulicy zabierała jakąś biedną kobiecina na posiłek żeby ta mogła o własnych siłach dojść do Gajęcic czy Patrzykowa. Dużo uwagi ks. Olek poświęcał katechizacji dzieci. Widząc w szkole jakieś anemiczne dziecko przynosił mu z plebanii kanapki. Te fakty, jak również zwyczajna ludzka

życzliwość zaowocowała wdzięcznością parafian graniczącą z uwielbieniem. Skutki zmiany systemu i zaostrenia kursu władzy w stosunku do Kościoła nie ominęły także proboszcza w Makowiskach. Już 2 lutego 1946 r. został on aresztowany razem z leśniczym p. Steczkowskim pod zarzutem kontaktu z wrogiem podziemiem. Faktycznie, żołnierze a szczególnie dowództwo AK po wojnie szukało jakiegoś

schronienia, a ks. Olek nie odmawiał nigdy. Pewnego razu ludzie dowiedzieli się o spodziewanej wizycie u księdza przedstawiciele Urzędu Bezpieczeństwa i postanowili bronić swojego proboszcza. W momencie kiedy UB przyjechało do Makowisk zostawiając samochód przed wsią, spotkało się z ludźmi uzbrojonymi w widły grabie i kosy, którzy oświadczyli, że nie pozwolą zabrać księdza „czerwonemu gestapo”. W tej sprawie ksiądz Olek, a także sąsiedzi byli wzywani do Radomska. Propaganda jednak robiła swoje, tak że ksiądz doczekał się i skarg młodzieży do gazu-

ty, i wypominania mu nawet przez niektórych ministrantów rzekomego udziału kleru w pogromie kieleckim. Były to przykre chwile dla księdza, większość jednak parafian stała murem ze swoim proboszczem, który był kapłanem skromnym, gorliwym, troszczącym się o chorych, do których chętnie spieszył o każdej porze dnia i nocy z sakramentami świętymi. Miał u ludzi ogromny autorytet, o czym świadczy chociażby fakt, że został pierwszym po wojnie naczelnikiem OSP w Makowiskach. Swoich parafian wspierał duchowo i materialnie. Z jego inicjatywy przy parafii powstała „kasa zapomogowa” udzielająca bezprocentowych pożyczek. Zachowana dokumentacja potwierdza, że tylko z pierwszym kwartale 1955 roku parafia wsparła w ten sposób trzynastę rodzin na łączną kwotę 9970 zł.

Ks. Franciszek Olek pracował w Makowiskach przez 12 lat, aż do dnia niespodziewanego zgonu 5 kwietnia 1957 r. Odszedł w wieku 44 lat, w 20 roku kapłaństwa. Jeszcze długo po śmierci parafianie pamiętali o nim zamawiając w niedzielę najbliższą rocznicy śmierci księdza mszę świętą, a następnie odmawiając różaniec przy jego grobie.

W artykule wykorzystano wspomnienia p. Zofii Cocyk.

OLTARZ JEZUSA MIŁOSIERNEGO

Dusze, które szerzą cześć miłosierdzia Mojego osłaniam przez życie całe, jak czuła matka swe niemowlę, a w godzinę śmierci nie będę im Sędzią, ale miłosiernym Zbawicielem. (Dz.1075)

Rok Święty Miłosierdzia ogłoszony przez papieża Franciszka stał się okazją do uroczystego poświęcenia obrazu Jezusa Miłosiernego dla naszego kościoła parafialnego. Miało to miejsce w Niedzielę Miłosierdzia w kwietniu ub. roku. Poświęcenia dokonał ks. dziekan Wiesław Bąkowicz z Pajęczna. Obraz zawisł w przedsionku kościoła w specjalnie przygotowanej dla niego niszy ołtarzowej. W maju br. wznowiliśmy dalsze prace montażowo-wykończeniowe - ołtarz nabrał ostatecznego wyglądu. Projekt ołtarza przygotowała arch. Katarzyna Puchała z Częstochowy. Elementy marmurowe i lichtarze wykonał zakład kamieniarski p. Jerzego Kałuży z Białej k. Częstochowy, a główne prace montażowo-wykończeniowe wykonali p. Robert Turek z synem. Obraz *Jezu Ufam Tobie* namalowany został przez p. Beatę Sękiewicz. Elementem dekoracyjnym ołtarza jest odrestaurowany fragment starej żeliwnej balustrady oddzielającej do roku 1976 prezbiterium od reszty kościoła.

PRACE PRZY DOMU PARAFIALNYM

Po oddaniu do ponownego użytku kaplicy przedpogrzebowej, stanowiącej część domu parafialnego, przeprowadzone zostały konieczne prace naprawcze przy budynku. Wymienione zostało pokrycie dachu nad kaplicą (pozostałe połacie dachu są jeszcze w dobrym stanie), wykonano obróbki blacharskie ogniomurów, odnowiono stolarkę okienną domu oraz założono nowe rynny i rury spustowe na budynku. Na ścianie

frontowej i wschodniej położono nowe tynki. W planach jest budowa zadaszenia nad wejściem do kaplicy przedpogrzebowej oraz oddanie do użytku toalety i pomieszczenia socjalnego wewnątrz. W niedługim czasie zostaną wznowione prace związane z drenażem i izolacją pionową pozostałych ścian domu parafialnego, aby zapobiec podchodzeniu wody do pomieszczeń piwnicznych, gdzie dużym wysiłkiem przygotowano przed laty siłownię i miejsce spotkań dla dzieci i młodzieży.

OGRZEWANIE KOŚCIOŁA

Jedną z pilniejszych spraw do realizacji, co do której panuje jednomyślność wśród Parafian, jest ogrzewania kościoła w okresie zimowym. Energochłonne piece akumulacyjne, które dotychczas były jedynym źródłem ciepła w kościele, nie spełniają dobrze swojego zadania. Po tegorocznej długiej i mroźnej zimie podjęte zostały pewne działania w tym kierunku. Przylegające do prezbiterium nieużywane pomieszczenie zostało przebudowane i jest przygotowywane (także od strony wymagań p/poż.) jako pomieszczenie techniczne na nagrzewnicę olejową. Nadmuchowy system ogrzewania, który dla naszego kościoła wydaje się być optymalnym rozwiązaniem, polega na dostarczeniu ciepłego i czystego powietrza tłoczonego kanałem biegnącym wzdłuż ściany do wyznaczonych punktów i wyrzucanego przez kratki nawiewne. Z kolei powietrze z kościoła, które już oddało ciepło jest zasysane przez kratę ssącą, oczyszczane na filtrach i częściowo mieszane ze świeżym, trafia z powrotem na wentylator i nagrzewnicę.

W porównaniu do tradycyjnych systemów grzewczych z zastosowaniem wody, ogrzewanie nadmuchowe jest mniej awaryjne i wykazuje niższe zapotrzebowanie na energię oraz szybsze ogrzewanie pomieszczeń. Ponadto w okresie letnim instalacja byłaby wykorzystywana do wentylacji nawiewnej wnętrza świeżym powietrzem zewnętrznym (układ pracuje tak samo jak w okresie zimowym z pominięciem nagrzewnicy). Rozpoczęcie prac musi być jednak poprzedzone przygotowaniem ściany, wzdłuż której poprowadzony będzie kanał nadmuchowy (izolacja pozioma, tynk renowacyjny).

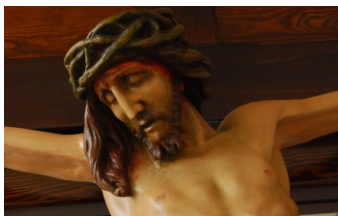
LIKWIDACJA WILGOCI, GRZYBA I PLEŚNI W KOŚCIELE

Dokuczliwym problemem, który nie zniknął mimo poprawy systemu wentylacji kościoła, jest utrzymujący się przez cały rok zapach stęchlizny i wilgoci. Brak izolacji poziomej murów kościelnych spowodował ich zawilgocenie, a w konsekwencji destrukcję. Objawia się to w postaci napuchniętych tynków, wykwitów solnych, łuszczącej się farby, a próbki tynku i cegły pobrane do analizy z miejsc zasłoniętych boazerią ścienną, wykazały wilgotność powyżej stanu równowagi oraz podwyższoną zawartość soli w murze. To wszystko ma bezpośredni wpływ na niezdrowy klimat i rozwój szkodliwych mikroorganizmów, takich jak pleśń i grzyby, które rozwijają się w miejscach zawilgoconych pozbawionych dostępu światła słonecznego.

Wśród planowanych działań na 3-ci kwartał br. jest wykonanie izolacji poziomej ściany od strony stawu, poprzez wprowadzenie w wywiercone równomiernie nad posadzką otwory substancji, która nasączając mur stworzy szczelną warstwę izolacyjną na wzór papy oddzielającej ławę od ściany budynku. Taka przepona zapobiega podciąganiu kapilarnemu wody przez ściany, które powoli będą obsychać. Na dalszym etapie prac stary tynk zostanie zbity do określonej wysokości i zamieniony na lekki tynk renowacyjny. Dopiero wzdłuż tak przygotowanej ściany zostanie poprowadzony kanał nadmuchowy ciepłego powietrza estetycznie zabudowany ławką. Z czasem także pozostałe ściany zostaną poddane takiemu zabiegowi.

PRACE RENOWACYJNE

W ostatnim czasie zostały odnowione dwie stare figury sakralne: Jezusa ukrzyżowanego i Matki Bożej Niepokalanej. Pierwsza z nich po renowacji zawisła tymczasowo w kaplicy przedpogrzebowej, druga powróciła do kościoła na ołtarz Matki Boskiej Częstochowskiej.

Z okazji przypadającej w tym roku dwusetnej rocznicy śmierci Tadeusza Kościuszki odrestaurowana została - na ile pozwoliły możliwości techniczne - tablica z piaskowca poświęcona wielkiemu rodakowi, umieszczona przed stu laty na ścianie naszego kościoła. Podobnie została wyczyszczona tablica pamiątkowa ku czci poległych i pomordowanych w czasie drugiej wojny światowej mieszkańców parafii Makowiska.

TADEUSZ KOŚCIUSZKO

Wielki bohater dwóch kontynentów

„Tadeuszowi Kościuszce w setną rocznicę jego zgonu składają Rodacy” – taki napis widnieje na tablicę memoratywnej jaką temu wielkiemu Polakowi i patriocie ufundowali z datą 15 października 1917 roku mieszkańcy parafii Makowiska ze swoim duszpasterzem ks. Wincentym Glassem. W tym roku minie dokładnie 200 lat od śmierci Tadeusza Kościuszki, dlatego wypada poświęcić jego osobie i dziełu nieco miejsca w naszym parafialnym periodyku.

Kościuszko urodził się 4 lutego 1746 roku na Polesiu. W 1765 roku wstąpił do Korpusu Kadetów Szkoły

Rycerskiej, która miała przygotować kadrę oficerów, ludzi światłych i dobrych obywateli. Pobierał tam specjalny kurs inżynierski dla wyróżniających się słuchaczy. W 1769 r. Kościuszko wyjechał jako stypendysta królewski do Paryża. Pogłębiał tam wiedzę, m.in. w Akademii Wojskowej szwoleżerów gwardii królewskiej w Wersalu, której profesorem był Didier-Gregoire Trincano, autor koncepcji fortyfikacji całkowicie sprzecznej z panującą wszechwładnie fortyfikacją bastionową. Kiedy dowiedział się o wojnie w Ameryce, gdzie kolonie podjęły walkę z Wielką Brytanią o swoją odrębność oraz niepodległość, wypłynął z portu w Hawrze w daleką i trwającą ponad dwa miesiące podróż do Ameryki. Tu został przyjęty z otwartymi ramionami. Jego umiejętności z zakresu inżynierii wojskowej pozwoliły odnosić Amerykanom liczne zwycięstwa. Podczas ośmioletniego pobytu w Ameryce zasłużył się jako twórca fortyfikacji pod Filadelfią, Saratogą i Ticonderogą, gdzie uzyskał stopień generała brygady. Wyrazem uznania dla jego umiejętności inżynierskich było powierzenie mu budowy silnej twierdzy West Point nad rzeką Hudson. Decyzję taką poparł naczelny wódz armii amerykańskiej - Jerzy Waszyngton. Kościuszko przyczynił się w poważnym stopniu do niepodległości Stanów Zjednoczonych.

Po powrocie do Polski otrzymał królewską nominację na generała majora wojsk koronnych. Wysokie umiejętności dowódcze Kościuszki dały się poznać w wojnie polsko-rosyjskiej w bitwach pod Zieleńcami (18 czerwca), Włodzimierzem (7 lipca) i pod Dubienką (18 lipca 1792). Działanie te przerwało przystąpieniu króla do Targowicy. Kościuszko wyjechał do Saksonii, by 24 marca 1794 na rynku krakowskim złożyć narodowi uroczystą przysięgę i objąć formalnie przywództwo insurekcji jako Najwyższy Naczelnik Siły Zbrojnej Narodowej. 10 października 1794 – w bitwie pod Maciejowicami ranny dostaje się do niewoli. Car Paweł I Romanow 26 listopada 1796 r. wypuścił Kościuszkę po złożeniu przysięgi wiernopoddanej, co było ceną za uwolnienie z rosyjskich więzień i łagrów 20 000 Polaków. Kościuszko musiał także przyrzec, że

nie wróci do Polski. Resztę życia spędził na obczyźnie, a ostatnie lata w Szwajcarii, gdzie zmarł 15 października 1817 r.

Jak twierdzi wybitny historyk Stanisław Herbst, **Tadeusz Kościuszko** w każdej epoce był nie tylko najpopularniejszym Polakiem, ale zaraz po śmierci stał się przedmiotem kultu. Wystawiono mu w Polsce wiele pomników poczynawszy od krakowskiego Kopca z lat dwudziestych XIX wieku. Monumenty Kościuszki zdobią cztery amerykańskie miasta. Imię Kościuszki nosi najwyższy szczyt Australii znajdujący się w Kosciuszko National Park, a także: wyspa na Alasce, miasto w stanie Missisipi, hrabstwo w stanie Indiana park w mieście Milwaukee w stanie Wisconsin, Kosciuszko Park w Chicago oraz dwa główne mosty w Nowym Jorku. Ogromna ilość polskich szkół oraz kilka uczelni wyższych ma go za patrona i nie ma chyba w Polsce miasta, w którym nie byłoby ulicy Tadeusza Kościuszki.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustanowił rok 2017 m.in. Rokiem Tadeusza Kościuszki.

Boston

Chicago

Detroit

CHRYZTY, ŚLUBY, POGRZEBY

Przez Sakrament Chrztu Świętego do wspólnoty Kościoła zostali przyjęci:

Bartłomiej Adrian Papierz (11.03)
Filip Zbigniew Grygiel (25.03)
Anna Laura Posmyk (25.03)
Oliwier Kochel (2.04)
Michał Sebastian Włodarczyk (8.04)
Kamila Maja Ranoszek (8.04)
Małgorzata Mazur (22.04)
Leon Ostrowski (22.04)
Hubert Jakub Łuczak (30.04)
Jan Roman Woltyński (30.04)
Laura Antonina Świetlik (7.05)
Kornelia Iga Noremberg (10.06)
Franciszek Tadeusz Rudzki (11.06)

Sakramentalny związek małżeński zawarli:

Szymon Jargan i Katarzyna Klimczak (20.05)

Po wieczną nagrodę do Domu Ojca odeszli:

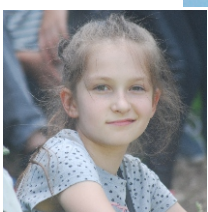
Piotr Kula, ur. 1925 (†8.03)
Joanna Mesjasz, ur. 1939 (†7.04)
Mateusz Dudek, ur. 1992 (†11.04)
Wiesław Rogacki, ur. 1946 (†25.04)
Józef Mruszczyk, ur. 1948 (†28.04)
Alicja Augustynowicz, ur. 1953 (†4.05)
Antonina Nicpoń, ur. 1932 (†10.05)
Andrzej Kucharczyk, ur. 1964 (†26.05)
Jan Czarnecki, ur. 1951 (†29.05)
Jan Frączyk, ur. 1947 (†2.06)

Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie...

PIELGRZYMKA DZIECI DO LEŚNIOWA

Dnia 8 czerwca br. dzieci komunijne udały się do Sanktuarium Matki Bożej Patronki Rodzin w Leśniewie. Pielgrzymka miała charakter dziękczynny za dar Pierwszej Komunii Św. Po Mszy św. odprawionej w intencji dzieci i rodziców, jeden z Braci Paulinów zapoznał młodych pielgrzymów z historią powstania Sanktuarium oraz cudownego źródła. Potem nadszedł czas na rekreację, poznawanie okolicy, grillowanie. Z Leśniewa pojechaliśmy do Olsztyna, zwiedzając po drodze m.in. zabytkowy drewniany kościół pw. św. Idziego w Zrębicach. Więcej zdjęć z wyjazdu można zobaczyć na parafialnej stronie www.makowiska.pl

SAKRAMENT BIERZMOWANIA

W sobotę, 27 maja br. Biskup Senior Antoni Długosz udzielił sakramentu bierzmowania grupie młodzieży naszej parafii. W swoim kazaniu Ks. Biskup zwrócił kandydatom uwagę na potrzebę bliskiego związania się z Chrystusem i świadczenia o Nim m.in. wśród rówieśników. Wraz z krzyżem - widzialnym symbolem wiary, otrzymali oni także zadanie opierania się na Jezusie Ukrzyżowanym w momentach trudnych dla ich wiary oraz podczas publicznego jej wyznawania.

